

Evvie
Drake
Oia de la
Capăt

LINDA HOLMES

Traducere din limba engleză
de IRINA ORNEA

NEMIRA

Preambul

Pleacă acum sau n-o vei mai face niciodată, se atenționează Evvie.

Nu voia să fie acolo când el avea să se întoarcă de la serviciu. Da, era o lașitate, dar nu avea chef de toată *treaba* la care s-ar fi ajuns, de toată *debandada*. El ar fi spus, nu fără temei, că e un pic cam dramatic să pleci fără niciun avertisment. După atâta timp, s-ar întreba: de ce acum? Nu ar ști că fix azi Evvie împlinea jumătate de viață petrecută alături de el. Cu câteva luni în urmă, calculase pe spatele unui bon de la supermarket și apoi încercuise cu roșu data în calendarul de perete. El trecuse de multe ori pe lângă calendar și n-o întrebase niciodată nimic. Dacă lăsa să treacă ziua asta, simțea că ar putea să dispară încet, celulă cu celulă, oscior cu oscior, fiind înlocuită de altcineva cu aceeași înfățișare.

Deschise portiera Hondiei și îndesă un plic burdușit cu bani în torpedou. Treaba asta era probabil cam stupidă. Nu credea că Tim ar fi blocat cardurile sau ar fi închis conturile. Dar viața ei era plină de „în eventualitatea că” și avea nevoie de bani, în eventualitatea că nu îl cunoștea așa de bine cum credea ea. Nu ar fi fost prima oară când se poticnea în încercarea de a-i prezice comportamentul.

Intră în casă și deschise debaraua. Dădu jos geamantanul albastru cel plimbat și plin de abțibilduri – PARIS, LONDRA. Era ușor, dar

ceva zdrăngănea înăuntru în vreme ce-l cobora pe scările verandei și până ajunse să-l împingă pe bancheta din spate. Fu tentată să zâmbească la zgomotul produs de pașii ei pe pavajul din parcare.

Ar mai fi fost lucruri de luat din casă, dar ea alunecă în scaunul șoferului și închise portiera, rezemându-se de tetieră cu ochii închiși. *Sfinte Sisoe, chiar plec!* Peste câteva ore, avea să fie în vreun hotel cu așternuturi aspre și un program TV pentru toate gusturile. Își va cumpăra o sticlă de vin sau mai multe, se va întinde de-a curmezișul patului matrimonial, unde o să bea, o să citească și o să miște din degetele de la picioare cât va pofți. Apoi începu să se gândească ce va face mâine, dar n-avea timp de așa ceva, așa că trase adânc aer în piept și ieși din mașină să-și ia și restul lucrurilor.

În vreme ce traversa parcare, telefonul începu să sune. Melodia asta o făcea mereu să tresară – un arpeggiu metalic, care suna ca o harpă electrică. O căutau de la spitalul din Camden, unde Tim mai mergea uneori să consulte pacienți. Nu voia să vorbească cu el, dar trebuia să afle dacă ajunge acasă devreme.

– Alo?

– Aș putea vorbi cu Eveleth Drake?

Nu era Tim.

– Evvie la telefon.

– Doamnă Drake, mă numesc Colleen Marshall. Sunt infirmieră la Spitalul Camden. Vă sun pentru că domnul Drake a fost adus la noi la Urgențe în urmă cu o jumătate de oră. A avut un accident de mașină.

Lui Evvie îi tresări inima și simți furnicături până în vârful degetelor. O fracțiune de secundă, dori să-i spună asistentei să-i sune pe părinții lui Tim, pentru că ea tocmai era pe punctul să-l părăsească.

– Dumnezeu! zise ea în schimb. E teafăr?

Pauza a fost suficient de lungă, încât să audă pe fundal cum un doctor este chemat de urgență.

– Este grav rănit. Ar fi bine să veniți cât de repede puteți. Știți să ajungeți aici?

– Da, răspunse ea sufocându-se. Ajung în... cam în douăzeci de minute.

Îi tremurau mâinile în timp ce tasta sms-ul pentru Andy: *Tim a avut un accident de mașină. Grav. Spitalul Camden. Poți să-i spui tu tatei?*

Învârti cheia în contact și ieși din parcare, luând-o spre Camden. Mai târziu a realizat, verificând ora apelului și toate hârțoagele, că el probabil murise când ea stătea la semaforul de pe Crisholm Street, aflat la un cvartal distanță de biserică unde se cununaseră.

TOAMNĂ

1

Evvie stătea în întuneric, întinsă pe jos. Mai precis zăcea pe podeaua micului apartament pustiu care se prelungea nefiresc din spatele casei către grădină. Se afla acolo pentru că, la etaj, în pat, mai avusese un vis în care se făcea că Tim trăia.

Bunica ei de origine scandinavă îi spusese că femeile tinere visează la soții pe care și-i doresc, femeile bătrâne visează la soții pe care și i-au dorit și numai cele mai norocoase femei visează o clipă la soții pe care i-au avut. Dar chiar ținând cont de ambițiile limitate pe care le permitea această formulare, visele pe care le avea Evvie despre Tim nu erau așa cum credea buni.

Era mereu supărat pe ea pentru că plecase. *Vezi ce s-a întâmplat?* îi spunea el iar și iar. De data asta îl simțise atât de aproape, încât în vis îi adulmecase respirația mirosind a gumă de mestecat cu scorțișoară și îi văzuse micuța venă de pe frunte; se temea că, dacă se întoarce pe partea cealaltă și adoarme din nou, el tot acolo va fi. Așa că aruncase păturile și coborâse la etajul întâi al casei, care fusese mereu prea mare, iar acum era *mult* prea mare. Coborâtul scării late, în spirală, i se părea în continuare o încălcare a limitei, ca atunci când te furișezi noaptea târziu la recepția unui hotel ca să mai ceri prosoape. Se oprise

în bucătărie să pună la fiert niște apă pentru ceai, intrase în apartament și se întinsese pe spate să aștepte.

Atunci când cumpăraseră casa – atunci când *el* cumpărase casa –, aveau de gând să închirieze apartamentul. Dar nu ajunseseră niciodată să facă asta. Evvie îl vopsise în nuanța ei preferată de albastru-păun, fiind refugiul ei, gen căsuța din copac: *PĂSTRAȚI DISTANȚA*. Rămăsese locul ei preferat și va rămâne în continuare, dacă nu cumva fantoma lui Tim va începe să-l bântuie doar ca să-i spună că observase câteva bule de aer în vopsea și că ar arăta mult mai bine, dacă l-ar zugrăvi din nou.

Drăguț, își spuse în sinea ei, când gândul se insinuă pentru prima oară. *Bine ați venit la cel mai morbid club de comedie din Maine! Și acum, o glumiță despre cum fantoma soțului meu e cam nemernică. Și despre cum eu sunt un monstru.*

Era patru și ceva dimineața. Lungită pe spate, în tricou și boxeri, respira la intervale regulate, în încercarea de a-și potoli zvâcnetul din tâmple, abdomen și încheieturi. Casa părea încremenită, iar în liniștea deplină nu se auzea decât ceasul care de treizeci de ani ticăia *tic-tac-tic-tac*, mai întâi din bucătăria părinților, iar acum dintr-a ei. Nu simțea mai nimic în apartamentul întunecat. Poate doar înțepăturile de la covor pe piele. De parcă nu s-ar fi aflat nicăieri. Ca și cum ar sta întinsă deasupra lumii.

Din când în când, Evvie se gândea să se mute aici. Ar putea lua altcineva casa, bucătăria aia mare și dormitoarele de sus, balustrada sculptată și treptele netede pe care alunecase o dată, alegându-se cu o vânătaie mov pe șold. Ar putea trăi aici, întinsă pe spate, în întuneric, lăsându-se în voia celor mai negre gânduri, mâncând sendvișuri cu unt de arahide și ascultând radioul, ca și cum s-ar fi luat curentul pentru totdeauna.

Ceainicul fluieră în bucătărie, iar ea se ridică să-l oprească. Scoase din dulap una dintre cele două căni din timpul campaniei de strângere de fonduri pentru radioul de stat, lăsând-o la locul ei, cu fundul în sus, pe

cea cu un strat fin de praf deasupra. Eticheta de pe pliculețul de ceai de mușețel spunea: *Nu există necaz pe care să nu-l poți rezolva cu o ceașcă bună de ceai*. Suna ca replica rostită de un gentleman din *Downton Abbey*, chiar înainte ca soția lui să se strecoare elegant în pat cu o durere îngrozitoare de măsele.

Suflând în ceai, Evvie se duse în sufragerie – acolo aveai unde să te așezi – și se ghemui în fotoliul dublu. Din teancul de scrisori de pe măsuța de cafea se vedea un număr din revista preferată a lui Tim, *Sports Illustrated*. Evvie începu s-o răsfoiască la bruma de lumină ce venea dinspre bucătărie: încheierea sezonului de baseball, pregătirile pentru sezonul de fotbal american, noi informații despre o gimnastă care urma facultatea, renunțând la sport pentru a-și da doctoratul, și profilul unui *pitcher* de la Yankees, care într-o zi se trezise că nu mai putea să arunce mingea. Titlul ultimului articol era scris cu litere babane de tipar: „CUM AJUNGI DUS CU CAPUL“. „V-am luat-o înainte“, mormăi Evvie și vârî revista la fundul teancului.

După ceasul receptorului TV, era ora 4.23. Închise ochii. Trecuse aproape un an de când Tim murise, iar ea avea încă momente în care nu reușea să facă absolut nimic, fiind mistuită de faptul că nu îi ducea dorul. Simțea că dă pe dinafară, că ar putea să umple multe încăperi cu senzația că e singura care știe că nu-l iubise mai deloc ascultându-l cum sforăie încetișor în ultima lui noapte. *Monstrule, monstrule!* își spuse. *Monstrule, monstrule!*

– Lilly și-a aruncat laptele pe jos.

Andy luă o gură de cafea.

– Am încurcat-o cu educatoarea.

Evvie și Andy, după ce el divorțase în urmă cu patru ani, începuseră să se întâlnească în fiecare sâmbătă pentru a lua micul dejun la Compass Café. Sunt soți cărora poate nu le-ar fi convenit, însă nu și lui Tim. „Am o grămadă de treabă, așa că, atâta vreme cât nu i te plângi de mine, nu-mi pasă“, îi spusese el.

Andy își comanda omletă cu șuncă și brânză, iar Evvie, pe lângă bacon, clătite cu afine și un suc mare de portocale. Obişnuiau să bea cel puțin două cafetiere pline în timp ce analizau săptămâna ce tocmai trecuse, dar și pe cea viitoare. Stăteau până se umplea localul, până se golea și se umplea la loc. Se zgâiau la turiști, lăsau bacșișuri extravagante, iar câte un cunoscut mai trecea și spunea ceva despre vreme sau întreba ce mai fac fetițele lui Andy. În ultimul an sau cât o fi trecut, oamenii își lungeau gâturile să arunce o privire sau o studiau politicos pe Evvie de la distanță să o verifice și apoi să se liniștească, doar așa, să se asigure că moartea soțului ei nu o transformase într-o carcasă

sfrijită care se închide în casă să fredoneze balade și să strângă la piept tricoul preferat al lui Tim, legănându-se înainte și-napoi.

– De ce a aruncat Lilly laptele pe jos?

Lilly era fata cea mică a lui Andy și tocmai începuse grădinița.

– Bună întrebare. Educatoarea a spus că pur și simplu l-a aruncat. Fără niciun avertisment. A țipat: „Laptele e iaurt topit!“

Evvie zâmbi. Își imagina scena, inclusiv moaca înfuriată pe care o făcea Lilly încă de când era mică.

– Pot să înțeleg cum a ajuns așa.

– Așa că educatoarea îmi spune că a pus-o la colț. „Mi se pare corect“, zic. La care educatoarea: „Cred că ar fi bine să continui acasă lecțiile despre respect.“ „Respect pentru dumneavoastră?“ întreb eu. La care ea: „Păi, da, dar și pentru proprietate.“ Stau să mă gândesc: *E vorba despre a o învăța pe fiica mea să respecte laptele?* Pentru că nu reușesc să-mi dau seama ce altceva ar vrea s-o învâț. Ce înțelege ea prin „respect pentru proprietate“?

– Capitalism?

– Poate. În fine, mă ocup de asta. Mă străduiesc s-o învăț pe Lilly să-și respecte mai mult educatoarea. Și laptele.

– Lacto... reverență? *Lactoreverență?* Există așa ceva?

– Nu.

Andy se întrerupsese și întinse ceașca pentru ca Marnie, o tânără mămică cu o șuviță de păr lungă și mov, să i-o umple la loc. Marnie era chelnerița care îi servea de vreo doi ani.

– Să-ți zic ceva, când era mică, mușca – și nu știu de unde are apucăturile astea. Chiar și când mă copleșește cu tandrețuri, e foarte furioasă. Acum câteva zile, m-am dus s-o iau de la grădi și-mi zice: „Tată, îmbrățișează-mă!“ Dar cu un ton răstit, ca o maimuță urlătoare. Foarte autoritar, dacă e s-o iei așa, de parc-ar fi...

– Jerry Orbach.

Andy se încruntă.

– În *Dirty Dancing*?

– În *Lege și ordine*.

– Fie, Jerry Orbach, zise făcând o pauză. Vreau să spun că e căpoasă, ceea ce ar fi grozav, dacă nu voi fi nevoit să-i plătesc cauțiunea când o ajunge la vârsta de nouă ani.

Evvie zâmbi din nou.

– De-abia aștept s-o văd adolescentă.

– Ar putea să se mute la tine.

– O, nu. Mă voi ocupa de menstruație, sutiene și pilule contraceptive, dar, de locuit, locuiesc singură.

– Ei, deocamdată. Chiar voiam să te întreb, te mai gândești să închiriezi apartamentul?

Ea mușcă dintr-o felie de bacon.

– Poate. Cândva.

– Dar nu-l folosești, nu?

– Doar când mă întind noaptea pe jos și-mi contemplan existența.

El se opri din mestecat și ridică din sprâncene.

– Glumesc, spuse Evvie.

Nu ar înțelege. Și-ar face griji aiurea.

– Nu intru niciodată acolo.

– Mă gândeam că, știi, dacă-l lași gol, irosești niște bani. Asta, din perspectivă financiară.

Logica părea impecabilă. Probabil că era o capcană.

– Așa o fi, spuse ea cu suspiciune.

– Așa este.

Apoi arătă cu degetul.

– Vezi că ai băgat mâneca în sirop.

Ea atinse ușor pata lipicioasă de pe manșetă.

– Ai vrea să-l închiriez cuiva anume? Vrei s-o dai afară pe Rose?

– Ha!

Nu râse.

– Nu, după mine, copiii ar trebui să treacă de vârsta de zece ani înainte de a putea fi complet independenți.

Luă o înghițitură de cafea.

– Apropo, să nu uit. De mâine într-o săptămână, Rose are un recital de dans și mi-a zis să-ți spun că i-ar plăcea să vii pe la noi să-i faci „freza cu împletituri răsucite“.

Rose avea șapte ani și nu avea deloc încredere în tatăl ei când venea vorba de coafura pentru recital sau de mașinuțele Matchbox.

– Ce se mai pricepe asta mică la făcut planuri!

– Acum câteva zile mi-a zis „părinte“. De parc-am fi fost în *Căsuța din prerie*.

Evvie se încruntă.

– Dar acolo nu spunea „tati“?

– Atunci la cine mă gândeam? Cui i se spune „părinte“?

– Preoților. Și căpitanului von Trapp.

– Deci, pot să-i spun că ai să vii?

– Bineînțeles, răspunse Evvie. Acum spune-mi pe cine vrei să pitești în apartament.

– Așa, da. De fapt, am un prieten care urmează să stea în oraș câteva luni și-și caută o locuință.

Evvie se încruntă.

– Ce prieten? Îl cunosc?

– Prietenul meu, Dean.

Ea făcu ochii mari.

– Dean, cel cu baseballul?

Știa că unul dintre prietenii lui Andy e *pitcher*¹, însă nu-l întâlnise niciodată.

– Nu mai e. S-a retras de curând. O să vină aici și o s-o lase mai moale pentru o vreme. Vrea să se bucure de puțin aer sărat și așa mai departe.

– Mereu uit că sportivii de performanță ies la pensie cu câteva decenii mai devreme decât oamenii normali. Cât are, treizeci și ceva? Și se retrage? Ce bine de el!

¹ Jucătorul de baseball care aruncă mingea (n. red.).